

Het avontuur van Bart en Wim begon op een willekeurige dag, ergens op de campus van hun universiteit. Het was een dag als alle andere: studenten die haastig van de ene les naar de andere renden en professoren die hun kennis deelden in overvolle collegezalen. Maar voor Bart en Wim zou deze dag het begin zijn van een reis die hun levens voorgoed zou veranderen.

Bart had Wim gevraagd om even af te spreken. Wim had geen idee waarom, maar zijn nieuwsgierigheid overwon zijn terughoudendheid.

Bart stond bekend als een rustige, wat teruggetrokken jongen, met soms een zweem van mysterie om zich heen. Zijn intelligentie was duidelijk zichtbaar in de vragen die hij stelde en de antwoorden die hij tijdens de lessen gaf. Verlegen was hij zeker niet, maar eerder bedachtzaam en introvert. Wim mocht Bart wel; hij vond hem sympathiek en had bewondering voor zijn intelligentie.

Na de les, die over natuurkunde ging, kwam Bart naar Wim toe en vroeg: "Heb je nu even tijd om een babbeltje te maken?"

Wim glimlachte en antwoordde: "Je hebt mijn nieuwsgierigheid opgewekt, Bart. Maar natuurlijk, ik heb alle tijd voor je. Laten we ergens gaan zitten."

Bart en Wim zochten een rustige plek op de campus op en gingen zitten. Bart keek bedachtzaam voor zich uit en begon: "Ik weet niet precies hoe ik beginnen moet. Mijn gedachten gaan ernaar uit om iets nieuws te verwezenlijken, een buitengewoon project, dat niemand voor mogelijk houdt, een levensuitdaging. Ik heb daar al heel lang over nagedacht en wilde het in eerste instantie alleen doen,

maar bij nader inzien geloof ik toch dat het verstandiger is om dat met iemand samen uit te werken. Ik kan dan mijn gedachten uitspreken. Anders blijven mijn gedachte maar rondtollen en twee weten altijd meer dan een. En toen dacht ik aan jou.”

Wim was verrast en vroeg: “Vanwaar de eer dat je aan mij dacht?”

“Voor zover ik je ken, lijkt jij me realistisch en eerlijk,” antwoordde Bart.

Wim vroeg op zijn beurt: “Maar wat is het plan dat je in gedachten hebt?”

“Wat ik in mijn hoofd heb en waar ik het met je over wil hebben is het volgende,” zei Bart. Hij kuchte even en liet een stilte vallen, glimlachte en zei: “Als we nu eens terugdenken aan honderd jaar geleden en iemand had toen gezegd: 'Ik ga iets nieuws uitvinden. Dat er bijvoorbeeld iemand in New York loopt en dat je dat hier in Holland kan zien. Of dat je live op televisie een voetbalwedstrijd kan zien die in Brazilië gespeeld wordt.' Dan zouden ze zeker voor gek verklaard zijn. Nu is het heel normaal dat er beelden op de tv je huiskamer binnenkomen uit alle hoeken van de wereld. Of denk aan het idee van mensen die naar de maan zouden reizen; dat zou destijds als pure sciencefiction zijn beschouwd.”

Wim knikte begrijpend en vroeg: “Oké, maar waar denk jij nu aan?”

“Ik zal het je vertellen, maar je moet beloven dat je niet gillend wegrent,” antwoordde Bart met een glimlach.

“Je maakt me nieuwsgierig, maar je hebt er vast wel goed over nagedacht.”

“Ik wil eventueel samen met jou een mogelijke richting gaan onderzoeken om op de een of andere manier in contact te komen met – als dat bestaat – de beleving van de geest van de mens na zijn dood.”

Wim staarde Bart met open mond aan en zei: “Jij bent hartstikke

gek, bekijk het maar. Ik ga weg, maar ik zal niet gillen." Maar bij de deur stond Wim even stil, draaide zich langzaam om en zei: "Toch doe ik met je mee."

Bart was verbaasd. "Waar komt die plotselinge ommekeer ineens vandaan?"

Wim dacht even na en antwoordde: "Het is misschien vreemd, maar ergens heb ik vroeger weleens het gevoel gehad dat ik iets heel speciaals in mijn leven zou mogen doen of meemaken. Of ik dit nou ooit als heel klein kind gedroomd heb, of dat het al als een flits door mijn hoofd is gegaan toen ik nog in de baarmoeder zat, ik weet het niet, maar dit gevoel is altijd wel in mijn onderbewuste gebleven en dat schoot zomaar ineens door mijn hoofd. Bij jou zal dat wel vreemd overkomen, maar dat is wat ik voel, Bart."

Bart knikte begrijpend en zei: "Nee, dat klinkt helemaal niet vreemd. In feite heb ik ook iets vergelijkbaars ervaren. Het is wonderlijk dat we allebei dat gevoel hebben gehad. Laten we dit tussen ons houden, want we zullen waarschijnlijk niet serieus genomen worden."

Wim stemde ermee in en zei: "Ja, laten we dit voorlopig geheimhouden. Je hebt er vast al veel over nagedacht, Bart. Heb je enig idee in welke richting we moeten denken?"

Bart keek peinzend en begon zijn gedachten te delen: "Natuurlijk heb ik er veel over nagedacht. Het begon met een filosoof die ooit zei: 'Iets kan nooit veranderen in niets, en niets kan nooit veranderen in iets.' Deze uitspraak zette me aan het denken. Bovendien herinnerde ik me verhalen van artsen in ziekenhuizen die beweerden dat een persoon bij het sterven een kleine hoeveelheid gewicht verliest, ongeveer 20 gram. Stel dat dat waar is, maar dat zouden we eerst zelf kunnen onderzoeken, dan zou dat moeten betekenen dat de geest iets is en als iets niet kan veranderen in niets, dan moet de geest ergens blijven, in wat voor vorm dan ook. Het lichaam gaat na